

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Solvuntur objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74152)

§. III.

Proponitur difficultas de indestruibilitate visionis.

Hinc tamen emergit non levis difficultas: quomodo destruitur intrinseca visionis beatæ componi possit cum intrinseca inamissibilitate, h. e. ipsa indestruibilitate ipsius: nec enim aliter beata visio, quam sui destructione amitti potest. Porro visio beata esse intrinseca & simpliciter destruitur, videtur deduci ex communi consensu PP. & Theologorum docentium contra Ariagam disp. 15. phyl. se. 2. Omnem creaturam esse ab intrinseco destruitur & defectibilem, ut insinuat Sap. 11. *Quomodo aliquid posset manere, nisi tu voluisses, aut quod a te vocatum non esset conservaretur?*

Cujus Ratio est: Quod rerum conservatio sit earundem continuata productio: ergo, sicut implicat, creaturam, quæ essentialiter est ens ab alio, & contingens secundum existentiam, habere intrinsecam necessitatem essendi in fieri & produci: ita similiter implicabit, ut habeat intrinsecam necessitatem essendi in conservari: & sicut cum producitur, existentia ipsi contingenter convenit, ita contingenter convenit, dum conservatur. Vide, quæ pro hac sententia doctè & fuse proponuntur à Magnif. D. P. Benedicto Pettschacher in thes. de ab. hum. th. 4. concl. 3.

Existimant nonnulli Thomistæ, se huic difficultati satisfacere, si dicant: visioni beatæ convenire ab intrinseco indestruibilitate physicâ ex principiis intrinsecis, correspondentem ordinariæ potentia DEI, quemadmodum & animæ rationali, & Angelis, & cælis convenit, præsertim cum juxta alibi dicta, visio beata mensuretur æternitate participatâ: Non autem convenire intrinsecam indestruibilitatem, aut indestruibilitatem logicam ab extrinseco correspondentem potentia DEI extraordinariæ, quæ sola repugnat creaturæ.

Contra quam tamen responsum facere videtur primò. Quod, juxta hunc dicendi modum, de ratione visionis beatæ tantum foret radicalis & exigitiva perpetuitas, h. e. connaturalis exigentia & inclinatio ad sui perpetuitatem, orta ex principiis intrinsecis ipsius visionis: sed hæc radicalis perpetuitas non sufficit, primò, quia etiam visio transeunte communicata connaturaliter habet hanc exigentiâ, & tamen quia per extraordinariâ DEI potentiam actu perpetuatur, ideo non beatificat videntem. Et certe quis neget, majorem indestruibilitatem esse de ratione beatitudinis, quam quæ conveniat Angelo, animæ rationali, celo? sed indestruibilitas memorata est his omnibus communis. Secundò. Non satis est, quod beatitudo certificet de potentia intrinsecâ suæ æternitatis & non amissionis, sed debet etiam certificare videntem de actuali sua æternitate, & non amissione, aliâ enim non omnimodè depellit omnem formidinem & anxietatem; siquidem stante inclinatione & aptitudine connaturali ad perpetuitatem, adhuc potest per absolutam DEI potentiam destrui, prout de visione transeunte dictum est. & sicuti stante connaturali exigentia & aptitudine accidentis ad inhaerendum in subiecto, potest tamen actualis inhaerentia destrui. Unde

E

Contra

de inamissibilitate, an illa beatitudini ab intrinseco, & ex ejus naturâ, an solum ab extrinseco favore, & gratiâ DEI voluntate proveniat? *contra Scotum in 4. dist. 49. q. 6.*

CONCLUSIO. *Beatitudo est ab intrinseco inamissibilis.* Ita S. D. hic q. 5. a. 4. in c. Ratio est primò. Beatitudo ab intrinseco, & ex sua essentia est forma perfectè quietans & satians appetitum naturæ rationalis: sed nisi ratione sui & ab intrinseco esset inamissibilis, etiam ratione sui & ab intrinseco non satietaret & quietaret appetitum. Ergo nec foret beatitudo. Minor proponitur: Appetitus rationalis non solum intendit possessionem Summi Boni, sed etiam possessionis securitatem, quâ non habita est constitutus in anxietate & formidine illam amittendi: ergo forma, quæ ratione sui & ab intrinseco habet latere & quietare appetitum, debet ab intrinseco, & ratione sui afferre securitatem de non amittenda Summi Boni possessione; quod non facit, nisi secum afferat suam intrinsecam inamissibilitatem.

Ratio est secundò. Tunc beatitudo est ab intrinseco inamissibilis, quando est de ipsius essentia, ut judicet, se in perpetuum duraturam: sed est. Ergo. Major probatur. Implicat, ut iudicium beatitudinis sit falsum. Ergo si est de essentia beatitudinis, ut judicet, se perpetuo duraturâ, hoc ipso est de essentia ipsius, ut in perpetuum duret. Minor etiam probatur. Beatitudo formalis consistens in actu visionis intellectualis judicativo, virtualiter latiat per modum iudicii, nisi judicet se perpetuo duraturam, cum aliâs relinquat locum formidini suæ amissionis. Ergo.

§. II.

Solvuntur objectiones.

¶ Dices primò. Visio perpetua & non perpetua sunt ejusdem rationis; ergo, si perpetua abbeatificandum sufficit, sufficit etiam non perpetua.

Respondeo. Sunt ejusdem rationis in ratione visionis & operationis, concedo; in ratione quietantis & beatificantis, nego. De quo statim infra.

¶ Dices secundo. Non est de ratione beatitudinis, ut depellat omnem anxietatem; aliâs Christus Dominus summâ pressus anxietate, non fuisset vere beatus. Ergo etiam non est de ratione beatitudinis, quod sit inamissibilis. Consequenter, quia hanc assignamus rationem inamissibilitatis, quod aliâs beatitudo non pelleret omnem anxietatem.

¶ Obje. tertio. Sufficenter ex parte Beati tollitur omnis formido & anxietas, si is cognoscat suam visionem fore perpetuam; sed hoc fieri potest, si Beatus cognoscat decretum divinum de perpetuandâ visione, tamen si visio beata ab intrinseco non afferat hanc perpetuitatem: ergo tamen si visio beata non sit ab intrinseco inamissibilis, adhuc sufficenter tolli potest omnis formido & anxietas.

Respondeo. Tollitur illo casu omnis formido per se, & ex vi beatitudinis, nego: per accidens, concedo. Est autem beatitudini essentialis, satians perfectè appetitum, & consequenter per se debet omnem oppositam formidinem depellere.